

K 7/M 45

120000868617

ФЕСТИВАЛ
ЛНИ ДНИ
БЪЛГАРИЯ

XX ЮБИЛЕЕН МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1980

ПОЕТИЧНО-ПЕСЕННА
ВЕЧЕР

*Регионална библиотека
"Любен Каравелов"*

1200000868617

23 март — неделя Начало — 19,30 ч.

Зала — Дом на културата

447381

з. д. к. поетът **ДИМИТЪР МЕТОДИЕВ**
чете свои произведения

н. а. **ПАВЕЛ ГЕРДЖИКОВ** изпълнява

МОЦАРТ

- Теменужката
- Ако птиците всяка година...
- В една самотна гора
- Предупреждение
- На Хлое
- Радостно чувство
- Прощална песен

П. ВЛАДИГЕРОВ

- Две песни на шута из музиката
- към пиесата на Шекспир
- „Дванадесета нощ“

Л. ПИПКОВ

- Любовта на хамалина
- Малка балада за три реки

ВЕРА БАЕВА

по текст на
Д. МЕТОДИЕВ

- Ох, не ме поглеждай
- Здрасти, мъник

СЪПРОВОЖДА — ВЕРА БАЕВА

СТЕФКА ЕВСТАТИЕВА изпълнява
ЧАЙКОВСКИ

- Скажи о чём в тени ветвей

РАХМАНИНОВ

- Полюбила я на печаль свою

АС. ДИМИТРОВ

- Пусто остана Габрово

М. ГОЛЕМИНОВ —

- Ода на цветето

СВ. ОБРЕТЕНОВ

- Среща

Л. ПИПКОВ

- Трепетлика

Съпровожда

- **ВАЛЕРИЯ НЕДЕЛЧЕВА**

СТРУНЕН КВАРТЕТ
НА БЪЛГАРСКОТО РАДИО

„ТИЛЕВ“ — изпълнява

Л. ПИПКОВ

- Струнен квартет № 1

Голямата си популярност Герджиков нанстина дължи на оперната сцена, поради неговото заразяващо сценично присъствие, но творческият му портрет ще бъде съвсем непълен, ако не се имат пред вид неговите високи художествени достижения в интерпретирането на камерната музика. А вече много години той съчетава удивително сполучливо оперния с камерния изпълнител, като притежава богат репертоар от песни на Бетховен, Брамс, Лист, Даргомижски, Мусоргски, Пяпков, Владигеров и др.

Най-забележителното в концертната дейност на Герджиков е, че първо място в нея по право заема българският репертоар. По този начин той има съществен принос за изграждането на родната ни музикална култура. Вероятно това съвсем не е най-лесният път на професионалния певец за „правен на кариера“, но затова пък той му прави чест, която би следвало да отстоява всеки български артист за популяризирането на българската музика.

СТЕФКА ЕВСТАТИЕВА

Родена е в Русе през 1947 година. Завършва Българската държавна консерватория през 1971 година, където под вещото ръководство на вскалната педагожка проф. Елена Киселова нейното песенно дарование разцъфтява и получава солидна школовка.

Следващият етап на творческо съзряване и професионално израстване, както и на спонтанно спечелване любовта на публиката, е оперно-артистичната кариера в Русенската народна опера от 1971 до 1978 година. Притежаваща самобитен талант, непринудена сърдечност, сценично обаяние и личен духовен и физически чар, Евстатиева бързо завладява почитта и уважението на публиката и критиката с неповторимото си певческо и артистично присъствие, изпълнявайки почти винаги централните сопранови партии в оперите на Върди: „Бал с маски“, „Симоне Боканegra“, „Трубадур“, „Дон Карлос“; на Пуччини: „Бохеми“, „Сестра Анжелика“; на Джордано — „Андре Шение“; на Бородин — „Княз Игор“; на Прокофиев „Семьон Котко“; в оперите „Лето 893“

и „Юлска нощ“ на П. Хаджиев и „Тревога“ на Ал. Райчев

През този период Евстатинова постига и се радва и на първите си международни успехи. На конкурса „Чайковски“ в Москва през 1974 година тя спечелва специалната награда за изпълнение на произведение от съветски композитор и втората награда на конкурса, в случая — най-високата за вокално майсторство, тъй като първа награда въобще не е присъдена.

На международната среща-конкурс за белкитова опера в Остенде — Белгия, тя постига нов успех за българско то певческо изкуство, като получава голямата награда и наградата за най-добро изпълнение на дует, поделена с баритона от Русенската народна опера Иван Консулов.

Така Стефка Евстатинова добива бързо популярност у нас и зад граница (СССР, ФРГ, Испания, Швейцария, Австрия, Холандия, ГДР, Полша, Чехословакия, Унгария).

От оредата на 1978 година Евстатинова е приета за солистка на Националния академичен театър за опера и балет в София, където чудесното и дарование, съчетано с една сериозна и задълбочена подготовка, бяха увенчани с безспорно признание на Международния конкурс за млади оперни певци през 1979 година, на който тя става носителка и лауреатка на най-голямата награда. Така името на Стефка Евстатинова се превърна и в най-голямата „оперна надежда“ за България.

СТРУНЕН КВАРТЕТ „ТИЛЕВ“

Четирима млади и изявени инструменталисти, вдъхновени от идеята за камерно музициране, създават през 1973 година струнен квартет, който през изминалите години натрупа добър актив от концерти у нас и в чужбина. Важен етап в развитието на квартета е специализацията му в Московската консерватория при професора по камерна музика Гвоздежки и участието му в симфоничните ансамбли във Франция и Унгария.

Изявил бързо своите блестящи качества, квартетът се утвърждава като един от най-добрите млади български състави и от 1975 година става Струнен квартет на Българското радио — той прави записи в радио Москва, радио Париж, радио Варшава, а също така и за грамофонните фирми „Мелодия“ и „Балкантон“.

С голям успех квартетът е гастролирал в СССР, Австрия, Франция, ЧССР, Италия, Унгария, Полша. Участвувал е в редица международни фестивали. През 1978 година става носител на втора награда от Международния конкурс за струнни квартали в Колмар, Франция.

В репертоара на квартета са включени произведения от всички епохи на музикалната култура. И все пак преобладават творбите на съвременните

композитори и най-вече на българските, като Марин Големиннов, Жул Леви, Пенчо Стоянчев, Димитър Сагаев. Михаил Пеков и др.

Струнният квартет на Българското радио се състои от: ГЕОРГИ ТИЛЕВ — цигулка, ВЛАДИМИР ЛАЗОВ — цигулка, СВЕТОСЛАВ МАРИНОВ — виола, ИОНЧО БАЙРОВ — виолончело.

ЛЮБОМИР ПИПКОВ (1904—1971)

Неговият път бе път на творец-гражданин, осмислен и озарен от жизнената сила на най-хуманното революционно-преобразуващо идейно верую, път на композитор-патрист, за когото националният дух в творчеството бе въпрос на жизнена необходимост, на творческо съществуване в изкуството, път на най-непосредствено и остро реагиране на бурните събития на нашето време.

В подкрепа на своето творческо кредо Пипков заяви от трибуната на Деветия конгрес на Българската комунистическа партия: „Необходимо е да съзнаваме, че няма изкуство, което е чуждо от обществения живот, чуждо от активността на света, която се обуславя от политическото мислене и действие... Искам да спомена още, че когато се обръщаме към творците и търсим гражданска насоченост в произведенията им, това е същевременно и обръщане към публиката. Трябва и тя да има естетическо отношение към творби на изкуството, породени от нашата борческа съвременност.“
